

KEVIN
DE
VAMPIER

Matt * BROWN

MET ILLUSTRATIES VAN

FLAVIA
SORRENTINO

HOOFDSTUK

1

ZIJN WE ER AL BIJNA?

Je kon bijna niet zien dat Kevin Aurelius een vampier was. Hij zag er gewoon uit als ieder ander kind van tien.

Nou ja, op zijn scherpe hoektanden na natuurlijk.

En het feit dat hij geen schaduw had.

En dat hij onsterfelijk was.

Maar verder merkte je er bijna niks van.

Kevin wiebelde met zijn achterste om zijn korte broek goed te doen. Zijn benen zaten aan zijn stoel geplakt, zoals altijd tijdens lange reizen. Hij trok ze omhoog, een voor een, en maakte ze los van de kleverige plastic zitting. Tegenover hem zaten zijn vader en moeder, en verderop in

het schemerige hoekje van het rijtuig kon Kevin nog net zijn broer Silus en zus Sylvia onderscheiden, die smoezend en giechelend ondersteboven aan het plafond hingen. Ze voerden iets in hun schild, Kevin wist het gewoon. Met een zucht keek hij door het raam van het rijtuig van het gezin Aurelius naar buiten, waar hij nog net de andere wagens van Circus Monstromo kon zien,

die een bocht om denderden op de smalle bergpas.

Kevin voelde gesnuffel aan zijn been. Hij keek glimlachend omlaag naar Hond die met gespitste oren aan zijn voeten zat, met zijn tong bungelend uit zijn mondhoek. Hond was geen hond. Niemand wist wat hij nou eigenlijk wel was, maar Kevin hield van hem uit de grond van zijn harten. (Vampiers hebben twee harten, een beetje zoals koeien. Of hebben die twee magen? Nou ja, waar het om gaat, is dat Kevin heel veel van Hond hield.) Kevin vertelde Hond al zijn geheimen. Zoals het geheim dat hij later drakenrijder wilde worden, of dat hij ooit per ongeluk iemands oorsmeer had opgegeten, of zijn allergrootste geheim: dat hij eenzaam was omdat hij niet echt vrienden had. Circus Monstromo bleef overal net lang genoeg om de voorstelling te geven, maar te kort om mensen te ontmoeten.

Kevin stak zijn hand in de zak van zijn korte broek en haalde er een koekje uit. Hond bonkte opgewonden met zijn kwispelende staart tegen de vloer toen Kevin het koekje omhooghield.

‘Wacht,’ zei hij glimlachend. ‘Nog even wachten.’

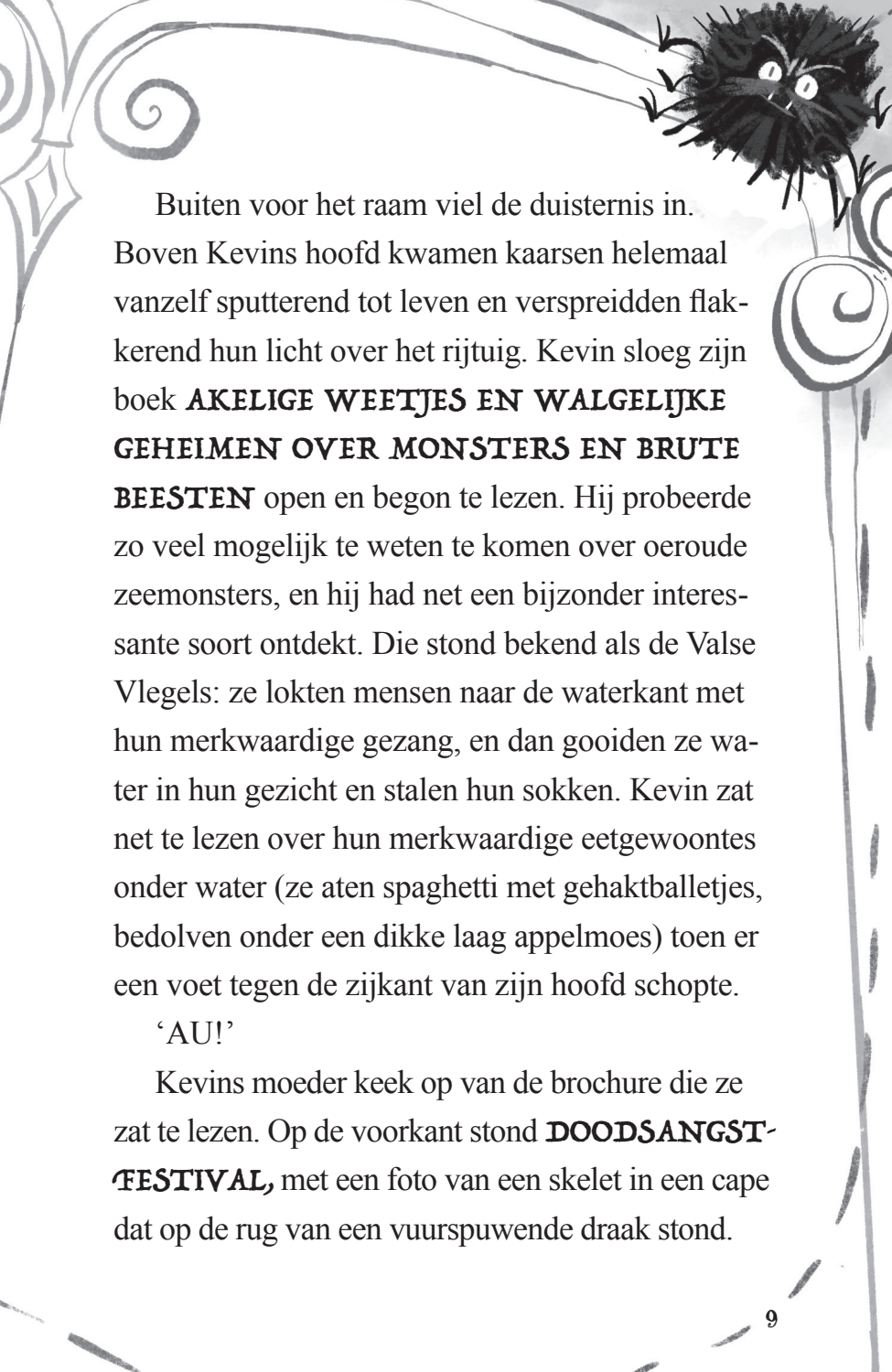
Hij gooide het koekje hoog in de lucht terwijl

Hond zijn harige vleugels uitsloeg en opvloog, zijn bek heel wijd open, zodat er zeven vlijmscherpe tanden te zien waren, waarmee hij het koekje uit de lucht hapte. Daarna maakte hij tevreden kauwend een duikvlucht omlaag en kroop bij Kevin op schoot.

‘Hij is braaf,’ fluisterde Kevin, en hij krabbelde even over de schubben op Hond’s buik.

Hond keek op naar Kevin, liet een boer en braakte een haarbal uit. De haarbal kreeg opeens vijftien poten en schoot weg naar de hoek van het rijtuig.

Buiten voor het raam viel de duisternis in. Boven Kevins hoofd kwamen kaarsen helemaal vanzelf sputterend tot leven en verspreidden flakerend hun licht over het rijtuig. Kevin sloeg zijn boek **AKELIGE WEETJES EN WALGELIJKE GEHEIMEN OVER MONSTERS EN BRUTE BEESTEN** open en begon te lezen. Hij probeerde zo veel mogelijk te weten te komen over oeroude zeemonsters, en hij had net een bijzonder interessante soort ontdekt. Die stond bekend als de Valse Vlegels: ze lokten mensen naar de waterkant met hun merkwaardige gezang, en dan gooiden ze water in hun gezicht en stalen hun sokken. Kevin zat net te lezen over hun merkwaardige eetgewoontes onder water (ze aten spaghetti met gehaktballetjes, bedolven onder een dikke laag appelmoes) toen er een voet tegen de zijkant van zijn hoofd schopte.

‘AU!’

Kevins moeder keek op van de brochure die ze zat te lezen. Op de voorkant stond **DOODSANGST-FESTIVAL**, met een foto van een skelet in een cape dat op de rug van een vuurspuwende draak stond.

‘Sorry, Kevin, zei je iets?’

‘Ik kreeg een schop.’ Hij wreef over zijn hoofd en keek strak naar zijn broer en zus die door het rijtuig buitelden en in koprol van de banken doken.

Kevins moeder slaakte een diepe zucht. ‘Silus! Sylvia!’ zei ze. ‘Kijk een beetje uit voor jullie broertje.’

Silus maakte al koprollend een geërgerd geluidje. ‘Maar mam,’ kreunde hij.

‘We zijn gewoon aan het oefenen,’ voegde Sylvia eraan toe, en ze buitelde achterover langs Silus. ‘En Kevins hoofd zit altijd in de weg omdat het zo megagroot is.’

‘Mijn hoofd is niet megagroot,’ zei Kevin een beetje verdedigend. ‘Het is volkomen normaal voor een vampier van mijn leeftijd.’

Hij draaide zich om en keek in het raam (om te zien hoe groot zijn hoofd nou eigenlijk was), maar toen herinnerde hij zich weer dat vampiers geen spiegelbeeld hebben.

Kevins moeder knarste met haar scherpe tanden, en de grote robijn die aan een ketting om

haar hals hing begon te gloeien, zoals altijd wanneer ze boos werd.

‘Nou, dan ga je maar oefenen in het bagagerijtuig,’ zei ze.

‘Dat gaat niet,’ zei Sylvia. ‘Daar staat de doodskist van oom Dracu.’

‘Hij is in diepe slaap,’ voegde Silus eraan toe.

Kevins moeder trok haar linkerwenkbrauw op. ‘Hm, dat is een probleem,’ zei ze.

‘Ja,’ zei Kevins vader, en hij streek met zijn lange klauwvingers langs zijn zwarte puntbaard. ‘Je kunt oom Dracu maar beter niet storen. Weet je nog wat er gebeurde, de vorige keer dat iemand hem wakker maakte?’

Kevins moeder huiverde bij de herinnering. De dikke witte pluk aan de voorkant van haar enorme bos zwart haar trilde mee.

‘Het heeft bijna twee dagen gekost om de rotzooi op te ruimen,’ voegde Kevins vader eraan toe. ‘Vreselijke toestand.’

Kevins moeder richtte zich toen weer tot Silus en Sylvia. ‘Of anders in de restauratiewagon?’

‘Daar zitten de weerwolven,’ zei Silus, die net

een handstand deed op de armleuning van een stoel.

‘Ik dacht dat de weerwolven in de opslagruimte zaten,’ zei Kevins vader.

‘Nee, pap,’ zei Sylvia, met een achterwaartse sprong van een tafeltje. ‘Dokter Frankie en Igor zijn in de opslagruimte. Ze hadden ruimte nodig voor een nieuw ultrageheim experiment, zeiden ze.’

‘Nou, dan zullen jullie op het dak moeten oefenen,’ zei hun moeder.

‘Op het dak?’ Silus draaide zich om naar Kevin. ‘Waarom kan hij niet op het dak gaan zitten?’

‘Ja, hij hoeft niks te oefenen,’ zei Sylvia.

Kevins moeder keek hem aan. Kevin wist al wat er ging komen. Zijn broer en zus kregen altijd hun zin omdat ze de topartiesten van het circus waren, en Kevin was nog nergens goed in.

‘Is dat goed, Kevin?’ vroeg ze met een glimlach. ‘Je broer en zus moeten oefenen en Hond kan vast wel een beetje frisse lucht gebruiken.’

Kevin staaarde naar Sylvia en Silus.

‘Goed dan,’ bromde hij, al vond hij het helemaal niet goed.

‘Jij kunt makkelijk op het dak komen.

Verander gewoon in een vleermuis en vlieg erheen,' gniffelde Silus.

'Niet zo gemeen tegen je broer,' zei Kevins moeder, en ze begon weer in haar brochure te lezen.

Silus en Sylvia giechelden toen Kevin Hond oppakte, uit het raam van het rijtuig klauterde en op het dak klom. Ze wisten dat hij zichzelf nog niet kon veranderen in een vleermuis en daar plaagden ze hem altijd mee. Kevin kon er niks aan doen. Vleermuistransformatie was veel

moeilijker dan het eruitzag. De laatste keer dat hij het had geprobeerd, had hij zichzelf veranderd in een doos donuts, en daar hadden Silus en Sylvia hem dagenlang mee gepest.

‘Zijn we er bijna, Gog?’ vroeg Kevin terwijl hij op het dak naast de koetsier ging zitten.

Gogmagog de reus was de monsterverzorger en koetsier van Circus Monstromo. In het heldere schijnsel van de maan leek zijn normaal gesproken bleke groengrijze huid eerder de kleur van stinkend, modderig slootwater te hebben dan zijn gebruikelijke tint van olifantensnot. Gogmagog pakte de teugels op met zijn reuzenhanden. De draak, Broes, die aan de andere kant voor het rijtuig was gespannen, stootte enorme vuurstralen uit terwijl ze over een heg sprong en de rijtuigen achter haar door de lucht meetrok.

‘NOG EEN UUR,’ bulderde Gog, terwijl hij de draak door een weiland leidde. ‘MAAR WE STOPPEN BIJ HET VOLGENDE SERVICE-STATION. BROESSIE MOET DRINKEN EN IK MOET PLASSEN, IK STA OP KNAPPEN.’

MONSTER- DOSSIER

Naam: Kevin Aurelius

Soort: Vampier (van de oude stempel)

Baan in het circus: Nog geen, omdat hij te jong is. Hoopt later drakenberijder of monsterverzorger te worden.

Bijzonder talent: Spreekt meerdere monstertalen.

Houdt van: Hond, de reus Gogmagog, optrekken met alle monsters in het circus, vliegen op Broes de draak.

Houdt niet van: Zijn broer en zus. Dat er niemand naar hem luistert. Dat hij geen vrienden heeft.